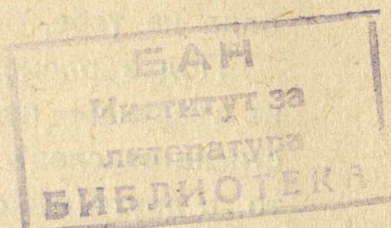

СКИТНИКЪ

На вратата, отъ самия прагъ, надничаше едно куче, чакаше нѣкого и радостно въртѣше опашка, като ту наостряше уши, ту се слагаше живо, като че искаше да скочи. Излѣзе чичо Митушъ съ единъ голѣмъ коматъ хлѣбъ, започна да поотчупва отъ него и да дава на кучето, като въ сжщото време му се караше:

— Кжде ходишъ, бе хайдутино? Кжде ходишъ, бе хаймана? Кжде скиташъ? Лошо ли ти е тука, а? Лошо ли ти е?...

Това куче бѣше тѣхно, на чифлика, но отпреди месецъ и повече се изгуби и едвамъ сега се завърна. Не твърде голѣмо, жълто, съ дълга космата опашка, по която бѣха се налепили тръни и бутракъ, то нито бѣше хубаво, нито бѣше яко. Гладно бѣше, това се виждаше, и докато чичо Митушъ, който винаги си пипаше бавно, му отчупѣше хапка, то го гледаше тѣй напрегнато, че захващаше да завърта главата си и да гледа съ едно око, веднажъ съ дѣсното, после съ лѣвото.

— Е, хубаво ли бѣше тамъ, дето си билъ, а? — продължаваше да го хока чичо Митушъ.
— Даваха ли ти хлѣбъ? Такъвъ хубавъ хлѣбъ